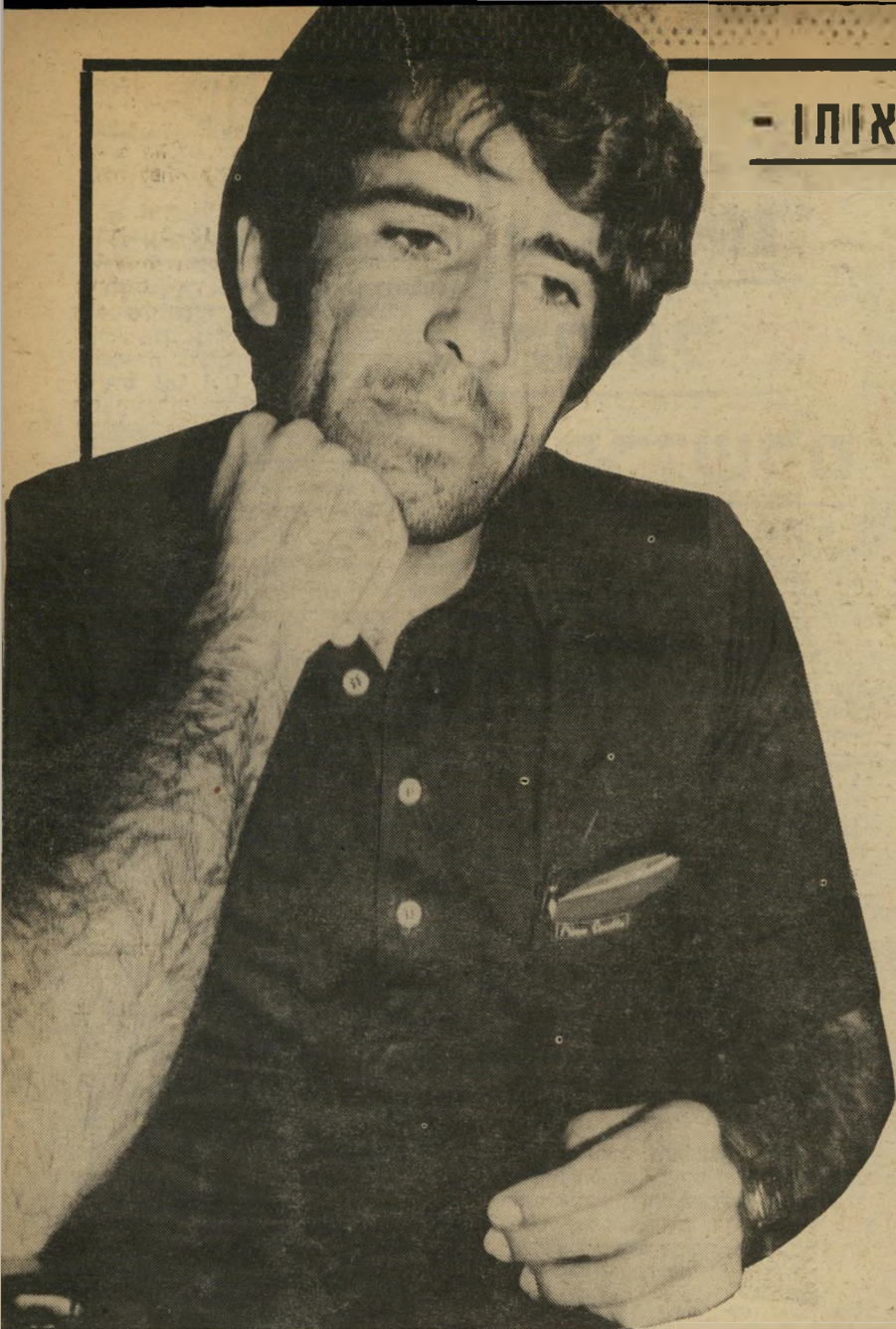

חומר ההדברה שהיה בבית ושנתה אותו -

שאביה אסר עליה להינשא לאהובה,

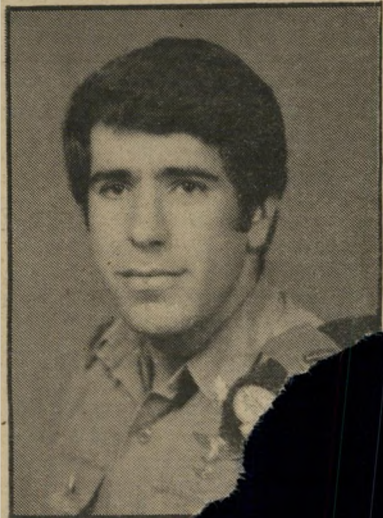
בכבודה של המישיפחה?

לנכה. כל מי שדיבר איתה היה בדיעה שלי, שנישואין כאלה הם כישלון מוחלט. כשהבינה את המצב, היה הסירוב החלטה שלה.

"כל הזמן הרגשתי שהיא נפגעה. כאילו עשתה דבר הפוגע בכבוד המישיפחה. אני, כאבא, הסברתי לה שזה דבר טיבעי. את שמרת על כבודך." אמרתי לה. "זכותך לבחור במי שאת רוצה."

לדברי אביה, התאבדה אמאל מכיוון שלא יכלה לעמוד בפני אנשי הכפר.

שה שפגעה בכבודה לא יכלה להישאר בריגשות בושא.

"האב"

"התנגד"

שונה לחלוטין. אמאל על אף

נכותו, והתמידה ברצונה להינשא לו. אחרי התאונה שונה יחס החברה כולה אל סמיר. אמאל היתה היחידה שראתה בסמיר את האדם שאהבה, ולא התייחסה לשינוי המשמעותי שחל בחייו. לדברי סמיר איים עליה אביה שיהרוג אותה אם לא תודיע על סירובה להינשא לו. האב כלא את בתו בבית במשך שלושה חודשים, ולדברי סמיר, בפעמים הספורות שהצליח ליצור עימה קשר, התלוננה אמאל שהיא מתענה בבית אביה.

יומיים אחרי שהתאבדה, אמור היה להתקיים מישיפט בבית-הדין הדרוזי. כדי לפסוק בפרשת הנישואין. השאלה התמוררה היא, מדוע התאבדה אמאל יומיים לפני המישיפט, שכן אם רצתה באמת להינשא לסמיר, היה בית-המישיפט מאשר זאת, ולו היתה מסרבת להינשא לו, היו מוחזרות לסמיר כל המתנות שרכש עבורה אחרי שהתארסו.

"הזקנים", "אשמים"

סמיר, עמור זקן בן יומיים, מספר את סיפורו בכאב. הוא מלא זעם על החברה הדרוזית המאלצת את צעיריה ללכת לפי מינהגי הזקנים. העובדה שזקני החברה הדרוזית מכתיבים קו מסויים ש"אינו מתאים להלך-הרוח הנוכחי, גרם לדברי סמיר להתאבדותה של אמאל:

סמיר טוען שבמשך שישה חודשים הגיש תלונות רבות במישרה על הוריה של אמאל ועל העיגויים שעינו אותה, אולם המישרה לא נקטה בשום אמצעי לבדוק את נכונות דבריו. כל בני-הכפר מאשימים כיום את בני מישיפחתה של אמאל, אולם הכעס, הזעם וההאשמות לא ישיבו אותה לחיים. "בחברה מפותחת יותר", טוען סמיר, "בחורה לא צריכה לפחד כשהיא אוהבת. אנחנו מאשימים את החברה שלנו על השמרנות המוספשת

ארוס ונכה

סמיר והבה משותק, לאחר שנפגע קשה בתאונת-דרכים. אולם עובדה זו לא הרתיעה, לדבריו, את ארוסתו, שהיתה מקורבת אליו מגיל 14, והתאהבה בו לפני התאונה. שהביאה לסיומו הטראגי של הרומן.

שלה, שמרנות שהובילה למעשה טראגי כליכך."

בכל ההיסטוריה של הדרוזים עוד לא היתה בחורה כאמאל, יודעים לספר בני-מישיפחתו של סמיר, בחורה שהקריבה את חייה למען אהוב ליבה. מישיפחתו של סמיר היא מישיפחה יוצאת-דופן בכפר הדרוזי בית-ג'אן. אביו של סמיר בא מסוריה, והיה בין הראשונים שהקימו את יחידת המיעוטים של צה"ל. האב הבכור נפל ב-1969. שלושה מבין ארבעת הבנים הנותרים הם קצינים בצה"ל, ושלוש הבנות נשואות ועוסקות בהוראה.

מיעוט

בכפר

אחרי התאונה אישפו סמיר בבית החולים רמב"ם, זמשם הועבר לבית החולים תל-השומר, שם שהה במחלקת השיקום במשך עשרה חודשים. הוא אינו מקים רעש רב סביב פציעתו, ומנסה לנהל את חייו בכוחות עצמו.

סמיר מודע לעובדה שבני מישיפחתו מהווים מיעוט בכפר. "אילו היינו מישיפחה בת 200 נפשות, היתה הבעיה נפתרת בצורה אחרת."

אמאל התאבדה בשתיית חומר-הדברה המשמש לריסוס עצי-פרי. ניתוח שלאחר המוות לא נעשה. כי הדת הדרוזית לא מאשרת זאת, אולם אמאל נלקחה לתחנת מגן-דוד-אדום הקרובה, שם שאבו מביטנה את החומר הרעיל שנבדק, ואושר כחומר הריסוס.

"אינני מתכוונים להתחיל במילחמת נקם" אומרים סמיר ואחיו, "כל מה ש"אנחנו מקווים זה שמישהו ילמד לקח מכל הפרשה. לא נתכחש למוצאנו, אבל זה בהחלט לא כבוד גדול להשתייך לחב"י טיבי זכרתי!"

"אביה אשם!"

טוען סמיר. "היא פחדה לברוח מהבית בשל מוסכמות החברה הדרוזית." לדבריו שתתה אמאל את הרעל משום שידעה שאביה לא יתיר לה להינשא לאהובה, גם אם יתיר זאת החוק.

